

Sevim Ak

Resimleyen: Behiç Ak

MAHALLE SİNEMASI

46
basım

CAN
ÇOCUK

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

Sevim Ak
MAHALLE
SİNEMASI

Resimleyen: Behiç Ak

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzeltili: Nurten Sönmezcan
İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Tasarım Uygulama: Recep Eren

1. Basım: 2004

46. Basım: 5000 adet, Mart 2024

ISBN 978-975-07-0358-4

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2004

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 45099; Adres: Maltepe Mah. Davutpaşa Çifttehavuzlar Sk.
No:16 Acar San. Sit. Zeytinburnu, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

.....

Sevim Ak

Samsun'da doğan Sevim Ak, 1976'da Yıldız Teknik Üniversitesi Kimya Mühendisliği'nden mezun oldu. Biyokimya uzmanlık eğitiminin ardından yirmi beş yıl Heybeliada Sanatoryumu'nda ve özel kliniklerde çalıştı. 'Oyun oynamaya' benzettiği yazma tutkusu öğrencilik yıllarına uzanan Sevim Ak'ın ilk öyküsü 1985'te, Cumhuriyet gazetesinin pazar ekinde yayımlandı. İlk çocuk kitabı *Uçurtmam Bulut Şimdi* (1987), yayımlandığı yıl Akademi Kitabevi Çocuk Edebiyatı Öykü Ödülü'nü kazandı. *Düşlere Sobe* adlı çocuk oyunu İstanbul Şehir Tiyatroları'nda, *Horoz Adam* ve *Korsan* adlı kitabından aynı adla uyarlanan oyun da Ankara Devlet Tiyatroları'nda sahnelendi. *Horoz Adam* ve *Korsan*, aynı zamanda Uluslararası Çocuk ve Gençlik Kitapları Kurulu'nun (IBBY) "Engelli Çocuk ve Gençlere Dair Göze Çarpan Kitaplar" kataloğuna seçildi. 2000-2007 arasında, İLKİYAR Vakfı'nın Gezici Projeleri kapsamında, ODTÜ'nün desteğiyle 160 yatılı bölge okulu ve 30 köy okulunda gerçekleştirdiği öykü okuma ve yazma etkinliklerindeki anı ve izlenimlerini, *Güneşin Çocukları* adlı kitapta topladı. Bu etkinliklerin sonuçları Fransa'da *Lignes D'Ecrites*'ün çeşitli sayılarında da yayımlandı. Çocuklar için otuzdan fazla kitap kaleme aldı. Bazı kitapları Almanca, Arapça, Korece ve Felemenkçe'ye çevrildi. *Kırk Şemsiye* adlı resimli öykü kitabı, Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği (ÇGYD) tarafından 2006 yılının En İyi Resimli Kitabı seçildi. 2009'da Astrid Lindgren Anma Ödülü, 2012'deyse Hans Christian Andersen Ödülü gibi çocuk edebiyatının Nobel'i kabul edilen, iki prestijli ödüle aday gösterildi. Televizyon çocuk programları için senaryolar, *Leylak Kardeş* adlı animasyon dizisi için öyküler yazdı. Edebiyatta 35. yılını kutladığı 2023'te, Troya Folklor Araştırmaları Derneği'nin düzenlediği Troya Kültür Sanat Ödülleri kapsamında Oğuz Tansel Çocuk Edebiyatı Ödülü'nün sahibi oldu. Çocukların sorunları üzerine düşünürken kendini hep yeni bir kitabın içinde bulan Sevim Ak, İstanbul'da yaşıyor. Şehrin özellikle çok sevdiği sokaklarında ve adalarında, kedilerin ve martıların eşliğinde bambaşka hayatları ve hayalleri öyküleştiren.

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

AZ BUÇUK TEO
BABAMIN GÖZLERİ KEDİ GÖZLERİ
ÇİLEKLİ DONDURMA
DALGALAR DEDİKODUYU SEVER
DOMATES SAÇLI KIZ
DÖRTGÖZ
ESKİLER ALIRIM
GAZETE FISILTILARI
GEMİCİ DEDEM
GÖKTE BİRİ VAR
GÖZLERİNDE GÜNEŞ VAR
HORUZ ADAM VE KORSAN
KARŞI PENCERE
KIRIK ŞEMSİYE
KUŞLU KÖY
KÜÇÜK SIRLAR
LODOS YOLCULARI
MELO
PEMBE KUŞA NE OLDU
PENGUENLER FLÜT ÇALAMAZ
PUF, PUFPUF, CUF, CUFCUF VE CİNO
PULDAN TAŞTAN LAHANADAN
SAÇLARINDA SORU İŞARETLERİ
SAKIZ KIZIN GÜNLERİ
SEN, BEN, ELMA AĞACI
SICAK ÇİKOLATALI YOLCULUKLAR
SİRK KIZI
ŞARKINI DENİZLERE SÖYLE
TOTO VE ŞEMSİYESİ
TOTO'NUN SINIFI
UÇURTAMAM BULUT ŞİMDİ
VANİLYA KOKULU MEKTUPLAR

MAHALLE SİNEMASI

İçindekiler

- Mahalle Sineması, 9
Ayakkabı Tamircisi, 22
Kuşlar Kralı Nikola, 29
Pembe Hala, 42
Yeni Moda Kuaför, 51
Elma Kokulu Kadın, 57
Çiçekli Kadın, 64
Bütün Yollar Roma'ya Çıkar, 72
Bisikletli Postacı, 81
Mavi Eşofmanlı Adam, 87

Mahalle Sineması

Sözde o gün Emre ile sinemaya gidecektim. Ama ne yazık ki beş param yoktu. Utana sıkıla babamdan istedim. Babam önce derin bir nefes aldı. Ardından para vermek istemediği zaman sorduğu en beylik soruyu yaptırdı:

“Dünyadaki milyonlarca aç çocuğu düşünmüyor musun?”

Bu soru odama milyonlarca aç çocuğu getirdi. Hepsi de ağlamaklı bakışlarla sinemaya gideceğim

için suçladılar beni. Çaresiz başımı eğip odadan dışarı çıktım.

Emre bizim evin yakınında kaldırım kenarına oturmuş beni bekliyordu. Para bulamadığımı söyleyince cebindeki paralarını çıkarıp kucağıma koydu.

"I-Ih! Bunlar ikimize yetmez."

"Öff! Ne zaman sinemaya gitmeye kalksak bir pürüz çıkar."

"Sorma. Keşke sinemanın sahibi akrabamız olsaydı!"

"Eee?"

"Ne eesi? Bizi istediğimiz matineye para almadan sokardı."

"Ben bir sinemacı tanıyorum. Ama işimize yarar mı bilmem!"

"Kim!"

"Hani şu Artist Kenan dedikleri. Camları gazete kâğıtlarıyla kaplı evde oturan."

"Onu ben de biliyorum. Mahalleye yeni taşınan... Adanalı... Geçenlerde ateşi yükselmiş, iğne yaptırmak için babamı çağırdı. Ben de gittim babamla. Adamın film makinesi bile var. Makaralarca da filmi."

"Heey, ne dersin, ziyaretine gitsek, bize film gösterir mi?"

"Bilmem. Adana'da sineması varmış, kapatıp buraya taşınmış. Kimse nedenini bilmiyor. Babama sordum, gizli bir öyküsü var, dedi. Bugüne kadar kim-

seye söz etmediği gizli bir öyküsü... İyi bir adam... Hoş geldin ziyaretine gelenlere film gösteriyormuş. Bize de gösterecekti, babam istemedi."

"Hadi, kalk o zaman. Bir hoş geldin diyelim ona."

Kenan Amca bizi içten karşıladı. Niyetimizi anlamış gibi makineye bir çizgi film taktı. Hiç bu kadar komik bir film seyretmemiştim. Gülmekten kasıklarım ağrırlar girdi. Kenan Amca çok saygılıydı. Film seyrederken dikkatimiz dağılmasın diye bizimle hiç konuşmadı.

Onu ve neden kentimize geldiğini merak ettiğimizi de anlamış olmalı ki bize biraz kendinden söz etti. Adana'dan, çocuklarından, sinemasından. İki çocuğu varmış. Sinemasını kapatmış.

Kenan Amca'nın boynuna sıkı sıkı sardığı beyaz bir atkısı vardı. Annem boynu sarılı birini görse, hemen,

"Hayrola, hasta mısın?" diye sorar. Ben de dayanamadım.

"Hasta mısınız?" diye sordum.

Kenan Amca,

"Yaa, biraz," dedi. "Sinemamı kapattığımdan beri hastalık yakamı bırakmadı. Sizinle çalışırsam belki eski gücümü kazanırım."

Bu son cümle ikimizi de şaşırtmıştı. Biz Kenan Amca'yla nasıl çalışabilirdik? Sinemayla ilgili hiçbir şey bilmiyorduk ki!

Kenan Amca ağzındaki baklayı kakaolu sütlerimizi getirirken çıkardı. Mahallede bir sinema kuracaktık! Kendimi tutamadım.

"Yuppppııı! Mahallede bizim işlettiğimiz bir sinema, ha!" diye bağırdım.

Emre,

"Yaşasın! Düşümde görsem inanmazdım!" diye bağırdı.

Sevinç çığlıkları atarak Kenan Amca'ya sarıldık.

"Sizi hiç yormayız," dedik. "Her şeyi biz hazırlarız. Size bir tek film göstermek kalır."

Sütümüzü bitirir bitirmez soluğu bizim odunlukta aldık. İvir zıvrı attık, yerleri süpürdük, kapıyı sabunlu bezlerle sildik. İki saat sonra odunluk tanınmayacak bir hale gelmişti.

Emre,

“Biz de tanınmayacak haldeyiz,” dedi. “Annemiz bile tanıyamaz bizi.”

Birbirimize bakıp kıkır kıkır güldük. Yüzümüz, üstümüz başımız kapkara olmuştu. İş yalnızca perde ile sandalye bulmaya kalmıştı artık.

Emre babaannesinin eski hasır koltuğunu getirdi. Manav Tarık Amca’dan birkaç tane boş meyve kasası aldık. Mobilyacı İsmail Amca uzunca bir suntaı sinemamıza bağışladı. Suntaı iki büyük taşın üzerine oturttuk, güzel bir bank yaptık.

Anneannem sinema kurma fikrimizi çok beğenmişti. Gençken film yıldızı olmak istermiş. Ne zaman TV’de bir film seyretmeye başlasa,

“İçimde bir ukde kaldı,” der. “Artist olamadım gitti.”

Ben istemeden sandığındaki çarşaflardan birini çıkardı,

“Al,” dedi. “Perde yaparsınız. Ben de gelirim bazen.”

Çarşafı odunluğun en karanlık duvarına özenle gerdik.

Ertesi sabah sinemamıza Kenan Amca’yla birlikte

girdik. Kenan Amca yere, duvarlara, perdeye, oturma yerlerine göz gezdirdi.

“Bravo çocuklar!” dedi. “Hiç bu kadarını beklemiyordum. Doğrusu harika olmuş! Makineyi getireyim, gösteriye hemen başlayalım. Ne dersiniz?”

Emre çok sevinmişti. Ellerini çırparak,

“Yaşasın!” diye bağırды. “Ben arkadaşlara haber vermeye gidiyorum.”

Kenan Amca, Emre’yi pantolon askısından yakaladı.

“Dur bakalım, acele etme. Önce bilet işini konuşalım. Biletleri kaçta satacaksınız, biliyor musunuz?”

“Aaaa! Bir de arkadaşlarımızdan para mı alacağız? Oysa biz parasız film seyretmek için bu işe girişmiştik.”

“Dur canım, hemen itiraz etme. Para dedimse, önemli bir miktarı kastetmedim. Dışarıda sinemaya 7 TL’ye gidiyorsanız, sinemanızda 50 kuruştan bilet keseceksiniz. Bu paralar birikecek, sinemanın ufak tefek masrafları için kullanılacak. Temizlik malzemesi, boya gibi şeylere.”

“Aaa! İyiymiş. Ben yanlış anlamışım. Neyse şimdi gideyim de aşağı mahallede top oynayan çocukları çağırayım.”

“Yahu, amma acelecisin! Daha konuşacaklarımız bitmedi. Madem bir işe giriştin, sabırlı olacaksın.

Şimdi ikiniz de düşünün bakalım. Bir sinemanın verimli çalışması için bütün biletlerin satılması istenir. Bütün biletlerin satılması sizce neye bağlıdır?”

Benim için bu çok kolay bir soruydu. Emre'den önce davrandım:

“Neye olacak? Yer sayısına tabii... Oturacak yer sayısı ne kadar az olursa, sinema o kadar çabuk dolar.”

“Hayır, hayır... Yerimiz çok olmalı ki çok bilet satıp çok para toplayalım. İyi düşünün şimdi. Tüm biletleri satmak için ne yapmalıyız?”

Emre atıldı bu kez:

“Biletleri 50 kuruş yerine 20 kuruştan satmalıyız.”

“Olmaz... Peki, sen ne söyleyeceksin, kızım?”

“Şey... Arada kola ve kuruyemiş satacağımızı söylersek gelen çok olur.”

“Ah, evet... Nasıl da düşünemedim? Doğru... Bizim Şişko İhsan ve kardeşi hiçbir matineyi kaçırmaz o zaman.”

“Ah, çocuklar! Ne hoşsunuz siz! Birlikte çalışmak gençleştirecek beni. Şimdi gitmem gerekiyor. Eski bir dostum gelecek. Siz hazırlıkları bildiğiniz gibi yapın. Yalnız ben size gösteri saatini söyleyeyim... Hımmm... Yarın... Saat üç. İyi mi?”

“Harika!” dedi Emre. “Filmin adı ne?”

Kenan Amca saçsız başını kaşıyarak düşündü,

“101 Dalmaçyalı’ya ne dersiniz?” diye sordu.

Ben o filmi daha önce seyretmiştim.

“Çok güzel bir filmi,” dedim.

“O zaman afişleri sen hazırla,” dedi Kenan Amca.

Emre çabuk çabuk konuşarak,

“Biletler.. Biletler?” dedi.

“Aferin! Gözünden bir şey kaçmıyor artık.”

Kenan Amca cebinden bir bloknot çıkardı. Her yaprağa 50 kuruş yazdı.

“İşte size bir tomar bilet. Unutmayın, gösteri yarın saat tam üçte.”

Kenan Amca bütün sorumluluğu üstümüze yıkıp gitmişti. Yapacak pek çok iş vardı; hangisinden başlayacağımızı bilmiyorduk.

Sinemaların bulunduğu anacadedeki bütün sinemaları tek tek dolaştık, afişleri dikkatle inceledik. Meğerse şimdiye kadar afişlere hiç dikkatli bakmıyormuşuz. Bakıp da görmediğimiz ne çok şey varmış! Filmin adı en büyük, başrol oyuncusunun adı büyük, öbür oyuncuların adları daha küçük harflerle yazılıyor. Filmin en çarpıcı sahnesinde başroldeki oyuncu abartılı bir şekilde büyülterek resimleniyor.

Fazla vaktimiz yoktu. Hemen eve gittik, yığınla kâğıt harcayarak afişimizi hazırladık. Bizim filmin başrolünde tam 101 oyuncu vardı. Bu yüzden işimiz bayağı zor oldu. Koyu mavi zemin üzerine, tam tamı-

na 101 adet beyaz üzerine kara puanlı köpek yavrusu başı çizdik.

Afişleri çeşme başına, top sahasına, kuruyemişçinin arabasına, berberin camına, sinemamızın girişine yapıştırdık.

Sinema kurduğumuzu duymayan kalmamıştı. Afişleri gören koşuyor, bizi soru yağmuruna tutuyordu. Belki yer kalmaz diye biletlerini önceden almak isteyen çok oldu. Afişlerin tamamını asana kadar Kenan Amca'nın verdiği koçanın tamamını tüketmiştik.

Gösteri günü saat üçte kapının önü tıklım tıklımdı. Yerler numarasız olduğundan tam üç'te kapıları açtık. Çoğunluk ayakta kalmıştı. Aaa! Oysa herkesin filmi oturarak seyredeceğini sanıyorduk. Bir terslik olmuştu. Utana sıkıla Kenan Amca'ya, neden çoğu kişinin ayakta kaldığını sorduk.

Kenan Amca film makinesine film makarasını yerleştiriyordu. Salona bir göz atar atmaz nerede hata yaptığımızı hemencecik buldu.

"Yaa..." dedi. "Yer sayısına göre bilet satacaktınız. Ben size bir koçan bilet verdim. Ama tüm koçanı bir günde tüketin, demedim ki!"

Neyse ki seyircilerimizin hepsi hoşgörülü insanlardı. Ayakta seyretmeyi seve seve kabul ettiler.

İlk gösterimiz umduğumuzdan başarılı olmuştu. Filmin sonuna doğru perdenin gevşeyip düşmesinden başka her şey yolunda gitmişti. Buna da pek aldırın

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

YAŞ

8

9

10

+

Sevim Ak

Resimleyen: Behiç Ak

MAHALLE SİNEMASI

Mahalle Sineması'nın film gibi karakterleri...

Bu kitapta küçük bir kız, mahalledeki dostlarını anlatıyor: Eski sinemacı Artist Kenan, ayakkabı tamircisi Hasan Usta; kuşlar gibi uçmaya çalışan Cem; pembe geceliği, pembe ponponlu terlikleriyle odasından hiç çıkmayan Pembe Hala; "yeni moda kuaför" Semiha Hanım; günün her saatinde neşeli, şen şakrak Sevda Teyze; müzisyen olmak isteyen Bisikletli Postacı; herkesi koşucu yapmaya çalışan Mavi Eşofmanlı Adam; bir cadıya benzeyen Çiçekli Kadın; dünyayı dolaşmayı kafasına koymuş kapkara çocuk Gezgin...

ISBN 978-975-07-0358-4

9 789750 703584